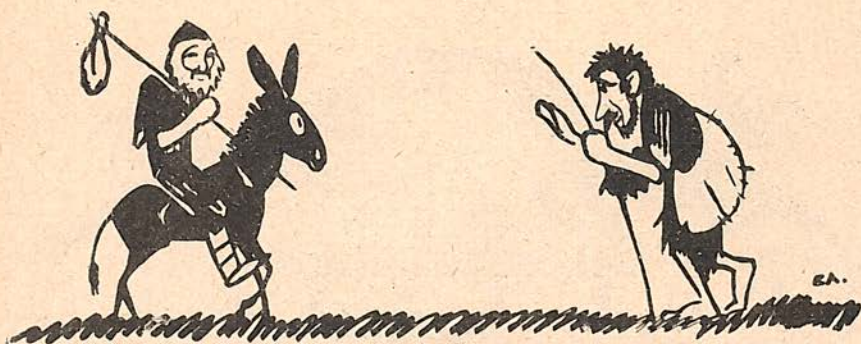

ЗАЩО НЕ МОЖА ДА ИДЕ ДЪДО КРЪСТЮ НА БОЖИЯ ГРОБЪ.

Дъдо Кръстю живѣше въ една сламена колиба на край село. Колибата му не бѣше оградена съ плетъ. Дворъ му бѣше широкото зелено поле, кждето бѣлорунни стада хрупатъ трева, и никнатъ червенки гжби. Дъдо Кръстю претегли голѣмо теглило на долния свѣтъ, затуй му се щѣше на горния въ рай да бжде. Той имаше единъ синъ преди деветъ години. Сега нѣма синъ.

Орѣше младото момче на нивата, когато дойдоха царски хора и го повикаха да замине бой да се бие. Замина дѣдовиятъ Кръстюзъ синъ и не се върна. Отъ жалба почина и майка му. Като остана самъ, дѣдо Кръстю се слиса. Не знаеше какво да прави. Не му даваше сърдце рало да забие въ земята. Комшиитѣ го гледаха какъ се лута изъ двора, какъ съхне отъ мъжа и му думаша:

— Не стой празенъ, ами иди да прѣснешъ малко зърно. Какво ще ядешъ догодина?

Единъ день дѣдо Кръстю отиде жиго да сѣе. Когато се върна вечеръта, не наиде кждата си. Тя бѣше изгорѣла.

Като се заниже злото — нѣма край.

Тогава старецътъ продаде дветѣ си нивки, направи сламената колиба накрай селото и се прибра да прекара зимата, доде пролѣтъ запролѣти. Когато дойдоха щъркелитѣ, той отиде въ гората, набра едно снопче лозина и си оплете кошница. Всѣко утро, щомъ слънцето се покажеше задъ хълмоветѣ и пламнѣше росното поле, дѣдо Кръстю се прекръстваше, запряташе си крачолитѣ и поемаше съ кошницата червенки гжби да бере. Надвечеръ съ пълна кошница той се връщаше въ селото и ходѣше